

Lengyel Balázs: Mese a fehér csillagos sündisznóról

Benedek szakasztott olyan kis sündisznó volt, mint a testvérei, akikkel együtt élt a nagy mogyoróbokor tövében. Vagy mit is mondok! Mégsem volt szakasztott olyan, mert neki egy kis fehér csillagocska nőtt a homlokán. Aggodalmaskodott is apja, anyja: "Mi lesz ebből a gyerekből?" De nem lett semmi. Benedek nőtt, növekedett, szépen, mint a többi hét. Múlt a nyár, jött az ősz. Dér lepte be a földet.

-Miért van ilyen hideg? - kérdezte egyszer Benedek.

-Mert jön a tél - felelte sünpapa. Benedek lehajtotta csillagos fejcskáját, s aztán egyszerre csak olyat kérdezett, melyet még soha sündisznócsemete nem kérdezett, mióta világ a világ:

- Papa, miért van tél?

De hát Benedek megtehetette, neki csillag világolt a homlokán. Most már sünpapán volt a sor, hogy lábaira hajtsa a fejét, ami sünéknél kétségtelenül a gondolkodás jele. Hiszen egy szülőnek mindent tudnia kell.

- Hogy miért van tél? - mondta aztán elszontyolodva. - Én sem tudom, de megkérdezzük. Útnak indultak hát. Elöl sünpapa, sünmama, mögöttük Benedek, sorban a hét testvérével. Elmentek a nyúlhoz. A nyúl szörnyen okos nyuszi volt, fél fülét örökösen lekonyítva hordta, úgy elmélkedett magában.

- Miért van tél? - kérdezte tőle sünpapa. A nyúlnak még a másik füle is lekonyult, úgy elgondolkozott. Ezt mondta:

- Bizonyára a szél hozza, várjatok, megkérdezem a szelet.

S mikor jött a szél, a nyúl nekiiramodott, és futott, futott, versenyt futott vele. De bizony csak szomorúan tért vissza.

- Nem tudja a szél se, csak beszél, beszél tücsköt-bogarat, telebúgta a fülem - s rázogatta keservesen tapsifülét.

- Menjete a bagolyhoz, tán az éjszaka hozza a telet, ő beszél vele. Óriás, odvas fa mélyén lakott a bagoly. Szegény sünpapa egész álló nap kiáltozott neki, míg végre alkonyattájban meghallotta, s kijött az odújából.

- Várjatok, reggelre megmondom - dörmögte a bagoly, s elszállt. Odalent a fa aljában csak lesték, mikor tér meg. De bizony a bagoly csak a hajnali derengésben tért haza. S akkor is nagy mérgesen rájuk kiáltott:

- Hordjátok el magatokat! Alkonyattól faggatom az éjszakát, s nem válaszol, csak kápráztatja hideg csillagfényével a szemem. Menjete a vakondhoz, hátha a nyirkos, hideg föld rejtegeti a telet.

Mentek hát a vakondhoz. Meg is lelték hamarosan.

- Kérdezd meg a földet - mondta neki sünpapa -, miért van tél. A vakond hunyorgott néhányat, s aztán eltűnt a föld alatt. Nem is kellett valami sokat várakozni rá, jött vissza egykettőre.

- Siket a föld - mondta a vakond -, nem hallja, ha kérdezem. De ha jól meggondolom, hiába is kérdeznék, hiszen nincs is olyan hideg idele. Nem, ő nem hozhatja a telet. A tél, régóta tudom, felülről jön. Menjete a sashoz, kérdezzé meg a naptól.

A sas, fészke pereméről, fél szemmel nézett le a nyüzsgő süncsaládra. Aztán meglebbentette szárnyát, s mint egy óriás felhőárnyék, elszállt fölöttük. Szállt, szállt, magasabbra, egyre magasabbra, mindig szemközt a nappal, fel a felhők fölé. S mikor már olyan magasan járt, hogy a ritka levegőben szinte vérharmatosan áradt ki csőrén a lehelet, belekiabálta a tűző-forró napkorongba:

- Miért van tél?! De a vére úgy dobolt a dobhártyáján, hogy nem értette a feleletet. Odalent azalatt nagy hirtelen beállt a fagy. A süncsalád pedig beiskolt a mogyoróbokor aljára, és beásta magát a puha levelek alá. Álomra hajtotta fejét sünmama és sünpapa és a hét testvér. Benedek még morgott ugyan egyet-kettőt magában, hiszen azért volt csillagos, de aztán ő is elálmosodott és elaludt. És aludt, aludt, aludt, ki tudja, meddig aludt. Arra ébredt, hogy megpercen körülötte az avar. Fölemelte orrocskáját, és nyomban vidámító jó szagokat érzett, erjedő, tavaszi szagokat. S ahogy figyelmesebben körülnézett, látta, hogy apró hóvirágocskák nyomkodják szét körülötte az avart, onnan a percegés. Kidugta a fejét a vackából, s akkor eszébe jutott, amivel elaludt: miért van tél? Iramodott egyet, mert a lábcskái bizony meggémbereedtek, s a mogyoró szélénél szembetalálta magát egy kis hóvirággal, az már ki is dugta az avar alól a fejcskáját. Benedek megszagolgatta, s akkor ezt dünnyögte magában: "Azért van tél, hogy eljöhessen a tavasz!"

- Hogyan? Mit is mondtam? - riadt fel egyszerre. - Hm, még lehet, hogy igazam is van!

De szégyenkezve érezte, hogy ő már egy telet megért komoly, felnőtt sün, és nem illik neki ilyen gyermekes dolgokkal foglalkoznia. Hogy miért van tél? Nem is gondolt rá soha többé!